

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1005/2020
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бориса Драгина, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у помагању из члана 246. став 1. у вези члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Даниеле Кубуровић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К број 79/2019 од 13.03.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 405/20 од 30.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 21. октобра 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бориса Драгина – адвоката Даниеле Кубуровић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К број 79/2019 од 13.03.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 405/20 од 30.06.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К број 79/2019 од 13.03.2020. године, окривљени Борис Драгин је, поред окривљеног АА, оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у помагању из члана 246. став 1. у вези члана 35. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци.

Истом пресудом, окривљени Борис Драгин обавезан је да накнади трошкове кривичног поступка, и то трошкове настале пред Вишим јавним тужилаштвом у Новом Саду у износу од 14.000,00 динара на име судско-психијатријског вештачења и износ од 5.100,00 динара на име физичко-хемијског вештачења, те трошкове настале пред Вишим судом у Новом Саду на име приступа главном претресу вештака др Снежане Жунић Попов у износу од 3.000,00 динара, као и на накнаду судског паушала у износу од 10.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 405/20 од 30.06.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и Бориса Драгина, а пресуда Вишег суда у Новом Саду К број 79/2019 од 13.03.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Бориса Драгина – адвокат Даниела Кубуровић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде одредаба члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде а предмет врати на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Бориса Драгина у захтеву за заштиту законитости истиче да правноснажном пресудом није утврђено које радње помагања је окривљени у смислу члана 35. КЗ извршио, те да радње описане у изреци, а које се састоје у томе што је окривљени „отворио хаубу на возилу, отворио чеп од посуде за држање течности за ветробранска стакла“, „затворио чеп од посуде и хаубу, након чега су наставили путовање вожњом ауто-путем“ нису радње којима се помаже другоме у стварању услова нити средстава за извршење кривичног дела, односно скривање и преношење опојне дроге ради даље продаје.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 35. став 2. КЗ, прописано је да се помагањем у извршењу кривичног дела нарочито сматра: давање савета или упутстава како да се изврши кривично дело, стављање учиниоцу на располагање средстава за извршење кривичног дела, стварање услова и отклањање препрека за извршење кривичног дела, као и унапред обећано прикривање кривичног дела учиниоца, средстава којим је кривично дело извршено, трагова кривичног дела или предмета прибављених кривичним делом.

Дакле, цитирана законска одредба наводи само типичне радње помагања, које се могу предузети на други начин односно сваком другом радњом којом се доприноси извршењу кривичног дела.

Из чињеничног описа дела датог у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљени Борис Драгин критичном приликом са умишљајем помогао окривљеном АА у преношењу ради продаје опојне дроге хероин, и то стварањем услова и стављањем на располагање средстава за извршење кривичног дела, на тај начин што је по претходном договору дана 04.12.2018. године својим возилом одвезао окривљеног АА од Сенте до Београда да би купио хероин, те је АА по доласку у Београд неовлашћено купио 41,90 грама хероина који је донео до аутомобила којим су се довели, након чега му је окривљени Борис Драгин помогао у скривању и преношењу купљеног хероина тако што је отворио хаубу на возилу, отворио чеп од посуде за држање течности за ветробранска стакла, а након што је окривљени АА у наведеној посуди сакрио кесу са хероином и затворио чеп од посуде и хаубу, наставили су вожњу ауто-путем од Београда према Сенти. Наведене радње, и по оцени овога суда, а како то правилно закључују и првостепени и другостепени суд, имају карактер помагања у извршењу кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, а у смислу одредбе члана 35. КЗ, при чему је окривљени очигледно поступао са умишљајем који је обухватао свест да на наведени начин доприноси остварењу кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, за које је правноснажном пресудом окривљени АА оглашен кривим.

Стога се, по налажењу овога суда, у радњама окривљеног Бориса Драгина, а насупрот наводима захтева, стичу сва битна обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у помагању из члана 246. став 1. у вези члана 35. КЗ, за које дело је и оглашен кривим правноснажном пресудом.

Из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Даниеле Кубуровић, у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења, истиче битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, као и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац ни једном речју не наводи у чему се ове повреде састоје, па како се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, сходно одредби члана 484. ЗКП, а Врховни касациони суд не може по службеној дужности испитати у чему се наведене повреде закона састоје, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, то захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај.

Поред тога, у уводу захтева, бранилац истиче и повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, због које повреда је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца, међутим у вези са овом повредом у захтеву се истиче да суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног те да је погрешно ценио као отежавајућу околност ранију осуђиваност окривљеног за кривично дело из члана 246а. став 1. КЗ, а којим наводима се суштински оспоравају чињенице које су од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције,

а што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца. Стога је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, у преосталом делу захтева, бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да је изрека пресуде нејасна и неразумљива, као и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, указивањем да не постоји ни један доказ који указује на претходни договор између окривљених, а што све не представља дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП. Стога је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић